

בש"פ 3019/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 3019/20

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק-מרום) מיום 7.5.2020 בע"ח 24589-04-20

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק-מרום) מיום 7.5.2020 בע"ח 24589-04-20 אשר דחה ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון במ"ת 35838-01-17 (כב' השופט ג' אבנון) מיום 31.3.2020, במסגרתה נדחתה בקשת המבקש לאסור את פרסום פרטי האישום נגדו.

1. המבקש מרצה עונש מאסר בפועל בן 70 חודשים שהוטל עליו ביום 12.3.2018, לאחר שהורשע במגוון עבירות, לרבות עבירות מין והפרת צו פיקוח ומעקב לפי חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006

עמוד 1

(ת"פ (שלום רחובות) 17-01-35823). המבקש פנה לבית משפט השלום, במסגרת ההליך שדן בהליכי המעצר בעניינו, בטענה כי בעקבות פרסום הרשעתו ברשת האינטרנט, הוא והוריו חשופים להתנכלויות ועל כן ביקש לאסור את פרסום פרטי האישום נגדו.

2. בית משפט השלום דחה את הבקשה בהיעדר סמכות, לאחר שהגיע למסקנה כי סמכותו לדון בסוגיה משתרעת אך ורק על ההליכים שהתקיימו בשלב המעצר ועד לתום הליכים, והיא פקעה עם מתן גזר הדין בתיק העיקרי. בית המשפט המחוזי דחה את הערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום, בנימוק כי פסק הדין בעניינו של המבקש חלוט זה זמן רב, כאשר הפרסומים מצויים זה מכבר ברשת האינטרנט. זאת בפן המעשי. מעבר לכך, בית המשפט סבר כי אין בנימוקים שהציג המבקש כדי להצדיק איסור פרסום או להיכנס לגדרי אחד החריגים לעיקרון פומביות הדין. בפרט, כאשר ההליכים בעניינו של המבקש הסתיימו זה מכבר והתנהלו ללא כל מגבלות על הפרסום.

3. מכאן הבקשה לפני. המבקש שב וטוען כי כתוצאה מפרסום שמו, הוא סובל מהתנכלויות בין כותלי בית הסוהר מצד אסירים המרצים תקופות מאסר לצדו. גם הוריו סובלים מהטרדות ושיחות מאיימות כתוצאה מפרסום פרטיו במסגרת פסק הדין.

4. דין הבקשה להידחות. בהתאם להלכה הפסוקה, בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70 לחוק בתי המשפט תתקבל רק כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית בעלת חשיבות כללית, או כאשר עלול להיגרם חוסר צדק או עיוות דין (ראו: בש"פ 7447/19 קוסובסקי נ' משטרת ישראל, פסקה 5 (21.11.2019)). הבקשה דנא אינה עומדת באמות מידה אלה ומתמקדת כולה בנסיבותיו הפרטניות של המקרה.

5. מעבר לכך, גם לגופם של דברים לא מצאתי כי עלה בידי המבקש להראות כי מתקיימים בעניינו התנאים המצדיקים את איסור פרסום פרטי האישום. על כל אדם המבקש למנוע את פרסום שמו או פרסום פרטי האישום בעניינו מוטל להוכיח שני תנאים מצטברים: כי הפרסום יגרום לו לנזק חמור החורג מהנזק הרגיל הנגרם עקב הפרסום; כי מן הראוי להעדיף את עניינו על פני העניין הציבורי (ראו: בש"פ 9999/17 זורנו נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.12.2017); בש"פ 6806/14 חכים נ' מדינת ישראל (15.10.2014)). בעניינינו, טענותיו של המבקש אינן מצביעות על נזק החורג מהנזק הרגיל הנגרם עקב פרסום שמו של כל נאשם בעבירות מסוג העבירות בהן הורשע המבקש, ועל כן לא עולה כלל הצורך לאזן בין נזק זה לבין האינטרס הציבורי. בפרט נוכח פרק הזמן הממושך שחלף ממועד מתן פסק הדין בנדון.

6. טענות המבקש כי מתנכלים לו בין כותלי בית הסוהר ראויות להתברר באכסניה אחרת, כמו גם הטענה כי פרסום פרטי האישום מזיק להליכי השיקום שלו.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ג באייר התש"ף (17.5.2020).

ש ו פ ט